

prišedši, gre v skedenj po denarje, a nikjer jih ne najde. Stopivši v hišo, začel se je prepirati z ženo, kam je dejala pleve z denarji. Žena odgovori, da je prišla kuma prosit plev za teliče in vzela jih je. Kmet siromak je šel, kakor prvič, najpred k sosedi, potem k sodniku, a nikjer mu ni bilo pravice. Povsod so ga zavrnili, ker ni imel nikoli denarjev. Britko se je razjokal siromak, vzela motiko in šel na delo. Na potu je srečal zopet óni dve ženi. Vprašali ste ga, kakó in kaj, in on jima vse izpové, kako se mu je godilo. „Ali vidiš,“ rekla je Nesreča sestri, „moji darovi nimajo zanj nobene koristi; daj, usmili se ga ti, in obdaruj ga.“ Sreča mu podari dve petici in mu reče: „Pojdi k reki, ondu boš našel ribiče, ki ves dan lové ribe, a ne ujamejo ničesar. Prosi jih, da naj na tvojo srečo še jedenkrat vržejo mreže.“

Kmet siromak je storil takó; šel je k reki in prosil ribiče, da bi na njegovo srečo še jedenkrat potegnili mrežo. Ribiči storé, in glej! zajelo se je toliko rib, da niso znali kam ž njimi. Vprašali so kmeta: „Kaj želiš, da ti damo za plačilo?“ Kmet odgovori: „Prodajte mi rib za dve petici.“ Ribiči mu prodadó jedno ribo za dve petici, a drugo mu dadó za nameček. Kmetič gre domóv in dá ženi ribi, da bi ju skuhala. Žena in otroci so imeli veliko veselje z ribama, zatorej ju žena ni hotela skuhati. Ob istem času se je peljal skozi vas imeniten a jako žalosten gospod. Kmet siromak je stopil iz hiše, da bi videl žalostnega gospoda, in začel se je na ves glas smijati. „Čimú se smeješ?“ vprašal ga je gospod. Kmet odgovori: „Imam v luši tako ribo, katerej se vsak, kdor jo pogleda, smijati mora.“ Žalostnega gospoda se polasti taka želja po tej ribi, da je dal kmetu konja, volov in žita toliko, kolikor je hotel.

Takó je kmet siromak našel svojo srečo z dvema peticama. A. M.

Izgubljeni vol.

Pastir je na paši vola izgubil. Od strahu ni hotel priti večerjat; obtičal je raje na hlevu. A vender se je zvedelo; od pastirice je slišala dekla, dekla je povedala hlapcu, a hlapec je pri večerji omenil, da je treba iti vola iskat, da ne zaide na deteljšiče in se ne preohjé.

Povečerjali smo. Potem smo se razkropili za volom. Jeden je šel pod gozd, drugi k lazú, tretji za brlog. Vse smo preteknili in oblázili stezé, mukajoči v tiho noč, da bi zalótili govedo. Ali brez vola smo se vrnili domóv, trudni in nejevoljni.

Nasméhnili so se nam bolni oče.

„Vola je dekla našla, pomolžši krave. Sam je prišel domóv ter se v prazni, telečji kočur vtaknil. Po hlevu bi bili dobro pogledali, predno ste se napravili iskat ga. Človeku je večkrat pred nogami to, kar daleč na okolo išče. Časi tipljem okolo postelje po pipi, pa jo imam med zobmi. Najbrže bi tudi naš Tine domá srečo našel, pa je šel na ptuje nesrečo lóvit.“

Takó so govorili oče, prevezujoč si oteklo nogo. Zraven so žalostno vzdáhnili, spomnivši se nesrečnega sina Valentina.

Jos. Gradáčan.